

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a zecea)

30 aprilie 2020*

„Trimitere preliminară – Politică socială – Protecția securității și a sănătății lucrătorilor – Directiva 2003/88/CE – Domeniu de aplicare – Derogare – Articolul 1 alineatul (3) – Directiva 89/391/CEE – Articolul 2 alineatul (2) – Activități ale forțelor de intervenție ale poliției”

În cauza C-211/19,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Tribunalul Administrativ și pentru Litigii de Muncă din Miskolc, Ungaria), prin decizia din 21 februarie 2019, primită de Curte la 6 martie 2019, în procedura

UO

împotriva

Készenléti Rendőrség,

CURTEA (Camera a zecea),

compusă din domnul I. Jarukaitis, președinte de cameră, și domnii E. Juhász și C. Lycourgos (raportor), judecători,

avocat general: domnul G. Pitruzzella,

grefier: domnul M. Longar, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 29 ianuarie 2020,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru UO, de I. Balázs, kamarai jogtanácsos;
- pentru Készenléti Rendőrség, de A. Kenyhercz, kamarai jogtanácsos;
- pentru guvernul maghiar, de G. Koós, de M. Z. Fehér și de M. M. Tátrai, în calitate de agenți;
- pentru Comisia Europeană, de L. Havas, de M. van Beek și de N. Ruiz García, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: maghiara.

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 2 alineatul (2) din Directiva 89/391/CEE a Consiliului din 12 iunie 1989 privind punerea în aplicare de măsuri pentru promovarea îmbunătățirii securității și sănătății lucrătorilor la locul de muncă (JO 1989, L 183, p. 1, Ediție specială, 05/vol. 2, p. 88), precum și a articolului 1 alineatul (3) și a articolului 2 punctele 1 și 2 din Directiva 2003/88/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 noiembrie 2003 privind anumite aspecte ale organizării timpului de lucru (JO 2003, L 299, p. 9, Ediție specială, 05/vol. 7, p. 3).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între UO, pe de o parte, și Készenléti Rendőrség (Serviciul de Poliție pentru Intervenție Rapidă, Ungaria), pe de altă parte, în legătură cu remunerația datorată pentru serviciile de gardă pe care le-a asigurat.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Directiva 89/391

- 3 Articolul 2 din Directiva 89/391 prevede:

„(1) Prezenta directivă se aplică tuturor sectoarelor de activitate, atât publice, cât și private (industrie, agricultură, comerț, administrație, servicii, educație, cultură, recreere etc.).

(2) Prezenta directivă nu este aplicabilă atunci când caracteristici inerente anumitor activități specifice din domeniul administrației publice, cum ar fi forțele armate sau poliția, sau anumitor activități specifice din domeniul serviciilor de protecție civilă sunt, în mod inevitabil, în contradicție cu dispozițiile acesteia.

În acest caz, trebuie asigurate securitatea și sănătatea lucrătorilor, ținându-se cont, pe cât posibil, de obiectivele prezentei directive.”

Directiva 2003/88

- 4 Articolul 1 din Directiva 2003/88 are următorul cuprins:

„(1) Prezenta directivă stabilește cerințe minime de securitate și sănătate pentru organizarea timpului de lucru.

(2) Prezenta directivă se aplică:

(a) perioadelor minime de repaus zilnic, repaus săptămânal și concediu anual, precum și pauzelor și timpului de lucru maxim săptămânal;

(b) anumitor aspecte ale muncii de noapte, ale muncii în schimburi și ale ritmului de lucru.

(3) Prezenta directivă se aplică tuturor sectoarelor de activitate, private sau publice, în sensul articolului 2 din Directiva 89/391/CEE, fără a aduce atingere articolelor 14, 17, 18 și 19 din prezenta directivă.

[...]”

5 Articolul 2 din această directivă prevede:

„În sensul prezentei directive:

1. prin «timp de lucru» se înțelege orice perioadă în care lucrătorul se află la locul de muncă, la dispoziția angajatorului și își exercită activitatea sau funcțiile, în conformitate cu legislațiile și practicile naționale;
2. prin «perioadă de repaus» se înțelege orice perioadă care nu este timp de lucru;

[...]”

6 Articolul 17 alineatul (3) din directiva menționată prevede:

„În conformitate cu alineatul (2) din prezentul articol, se poate deroga de la articolele 3-5, 8 și 16:

[...]

(c) în cazul activităților care implică nevoia de continuitate a serviciilor sau producției, în special:

[...]

- (iii) servicii de presă, radio, televiziune, producție cinematografică, servicii de poștă și telecomunicații, ambulanță, servicii de pompieri și protecție civilă;

[...]”

Dreptul maghiar

7 Articolul 102 alineatul (1) din rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (Legea nr. XLII din 2015 privind statutul personalului profesionist din cadrul organelor de menținere a ordinii) prevede:

„Membrul personalului profesionist are următoarele obligații în ceea ce privește prestarea serviciului:

- a) să fie pregătit să acționeze în locul și la momentul specificate, să rămână pregătit să acționeze pe toată durata serviciului și să își îndeplinească misiunea, precum și să fie disponibil în acest scop,

[...]”

8 Articolul 141 alineatul (1) din această lege prevede:

„Superiorul ierarhic poate obliga un membru al personalului profesionist să se afle într-un loc diferit de locul de muncă, în care să poată fi localizat, în care să fie pregătit să devină operațional în afara programului de lucru și în interes de serviciu și din care să poată fi trimis în misiune în orice moment.

[...]”

9 Articolul 364 alineatul (1) din legea menționată prevede:

„Prezenta lege, împreună cu decretele adoptate în temeiul puterilor conferite prin articolele 340 și 341, urmărește punerea în aplicare

[...]

5. a Directivei [2003/88]

[...]”

- 10 Articolul 58 alineatul (1) din rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (Legea nr. XXXIV din 1994 privind poliția) prevede:

„Agenții de poliție pot fi folosiți în patrulă [...]

- b) pentru a neutraliza evenimente de masă care pun în pericol viața ori bunurile persoanelor sau pentru a preveni acte de violență care pot avea astfel de consecințe și pentru a-i reține pe autorii acestora;

[...]

j) în alte situații prevăzute de lege.”

- 11 Potrivit articolului 2 alineatul (1) din rendőrség szerveiről és a rendőrség szerveinek feladat- és hatásköréről szóló 329/2007 korm. rendelet (Decretul Guvernului nr. 329/2007 privind organele de poliție și misiunile și competențele organelor de poliție) din 13 decembrie 2007:

„Reprezintă organe ale serviciului de poliție generală înființate pentru executarea anumitor misiuni:

- a) Serviciul de Poliție pentru Intervenție Rapidă;

[...]”

- 12 Magyar Köztársaság rendőrségének csapatszolgálati Szabályzata kiadásáról szóló 11/1998 ORFK utasítás (Circulara nr. 11/1998 a comandamentului național al poliției de aprobare a Regulamentului privind serviciul de patrulare din cadrul Poliției Republicii Ungaria) din 23 aprilie 1998 prevede:

„[...]”

12. [...]

[...]

Serviciul de alertă al unei patrule

Scopul serviciului de alertă constă în menținerea patrului într-o stare de disponibilitate care să garanteze posibilitatea inițierii misiunilor în cel mai scurt timp posibil. Acesta include constituirea, cazarea și dotarea unei patrule, constituirea, dacă este necesar, a unor echipe sau a unor grupuri de echipe de serviciu, furnizarea resurselor materiale necesare pentru activitatea de patrulare, pregătirea unităților și menținerea lor la nivelul de operativitate stabilit.

14. Patrula poate fi plasată în serviciu în alertă fie prin planificare în avans, atunci când misiunea este previzibilă, fie prin mobilizare dispusă în situație de urgență. Aceasta din urmă poate avea loc în special atunci când a fost deja încredințată o misiune unui serviciu de alertă existent și este necesară organizarea unui nou serviciu de alertă, dar nu este posibilă sau nu ar fi suficientă mobilizarea forțelor de poliție care acționează sub o altă formă de serviciu.

[...]

17. Gradul de disponibilitate al unei patrulare care prestează un serviciu de alertă se referă la rapiditatea cu care aceasta poate iniția o anumită misiune care i-ar fi încredințată. El depinde de măsura în care comandantul organului de poliție a stabilit în prealabil condițiile necesare pentru inițierea misiunii. În funcție de existența condițiilor respective, patrula se poate afla în stare de alertă generală sau ridicată.

[...]

19. Serviciul de alertă începe atunci când se atinge gradul de alertă stabilit și se menține până la ridicarea alertei sau până când are loc convertirea serviciului menționat într-o altă activitate. Pentru a îndeplini misiunile prevăzute, patrula însărcinată cu serviciul de alertă trebuie să fie aptă să pornească în misiune într-un interval de 15 minute atunci când este în stare de alertă ridicată sau de o oră atunci când este în stare de alertă generală. Comandantul care a dispus utilizarea unei patrulare poate reduce termenele standard în funcție de natura misiunii prevăzute sau de gradul de disponibilitate al unității.”

Litigiul principal și întrebările preliminare

- 13 La 1 ianuarie 2011, UO a fost încadrat în Serviciul de Poliție pentru Intervenție Rapidă. Acesta este un organ specific al serviciului de poliție generală, care dispune de puteri speciale și îndeplinește misiuni speciale pe întreg teritoriul maghiar. Serviciul de Poliție pentru Intervenție Rapidă participă printre altele la îndeplinirea unor misiuni care necesită o intervenție de urgență, neprevizibilă, și recurgerea la patrulare. UO a fost repartizat, în cadrul Serviciului de Poliție pentru Intervenție Rapidă, în grupul de intervenție la frontierele Miskolc (Ungaria).
- 14 Din luna iulie a anului 2015 și până în luna aprilie a anului 2017, UO s-a aflat în serviciul de alertă, ca membru al unei brigăzi de patrulare. În această perioadă, misiunile la frontieră nu au fost asigurate la locul de repartizare obișnuit din Miskolc, ci pe segmentul frontalier de sud, în județul Csongrád (Ungaria).
- 15 În cursul perioadei menționate, angajatorul lui UO a dispus, în cadrul misiunilor efectuate la frontieră, pe de o parte, un serviciu de alertă extraordinar și, pe de altă parte, un serviciu de gardă în afara programului de serviciu obișnuit, aceste două servicii urmând să fie asigurate în patrulă.
- 16 Angajatorul menționat a considerat că timpul de serviciu de gardă constituia o perioadă de repaus. UO apreciază, dimpotrivă, că, în această perioadă, el asigura, în realitate, un serviciu de alertă în afara timpului de serviciu obișnuit zilnic, care trebuia calificat drept „timp de lucru” și pentru care nu trebuia să beneficieze de o primă pentru serviciul de gardă, ci de o indemnizație pentru serviciul de alertă extraordinară.
- 17 Instanța de trimitere arată, pe de o parte, că, potrivit prevederilor articolului 364 alineatul (1) punctul 5 din Legea privind statutul personalului profesionist din cadrul organelor de menținere a ordinii, această lege urmărește punerea în aplicare a Directivei 2003/88, însă nu definește nici noțiunea de „timp de lucru”, nici pe cea de „perioadă de repaus” și, pe de altă parte, că UO se întemeiază pe această directivă pentru a-și susține pretențiile.
- 18 Totuși, această instanță ridică problema dacă directiva menționată și în special definițiile care figurează la articolul 2 punctele 1 și 2 din aceasta pot fi aplicate în cazul lui UO, în calitatea sa de membru al Serviciului de Poliție pentru Intervenție Rapidă, dat fiind că activitatea în cauză se distinge de activitățile desfășurate în împrejurări obișnuite.

- 19 În această privință, instanța de trimitere urmărește să afle dacă domeniul de aplicare personal al Directivei 2003/88 este stabilit la articolul 2 din Directiva 89/391. În cazul unui răspuns afirmativ, aceasta ridică problema dacă activitatea de membru al Serviciului de Poliție pentru Intervenție Rapidă prezintă caracteristici inerente anumitor activități specifice ale funcției publice, care se opun în mod obligatoriu aplicării Directivei 89/391 și a articolului 2 punctele 1 și 2 din Directiva 2003/88.
- 20 Potrivit instanței de trimitere, aceasta este situația în speță. Astfel, ea arată că Serviciul de Poliție pentru Intervenție Rapidă este un organ special al forțelor de poliție, care asigură misiuni speciale de poliție, astfel cum acestea sunt definite de lege, fiind stabilit că, în speță, UO a trebuit de asemenea să îndeplinească atribuții de poliție generală. Aceasta adaugă că UO face parte din personalul acestor unități speciale și că, în acest context, el însuși exercita o activitate de poliție specifică în funcția publică, astfel încât definițiile care figurează la articolul 2 din Directiva 2003/88 nu ar trebui să îl poată viza.
- 21 În aceste condiții, Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Tribunalul Administrativ și pentru Litigii de Muncă din Miskolc, Ungaria) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:
- „1) Articolul 1 alineatul (3) din Directiva [2003/88] trebuie interpretat în sensul că domeniul de aplicare personal al acestei directive este limitat de articolul 2 din Directiva [89/391]?
- 2) În cazul unui răspuns afirmativ, articolul 2 alineatul (2) din Directiva [89/391] trebuie interpretat în sensul că articolul 2 punctele 1 și 2 din Directiva [2003/88] nu trebuie aplicat polițiștilor care sunt membri ai personalului profesionist din cadrul Serviciului de Poliție pentru Intervenție Rapidă?”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la admisibilitate

- 22 Potrivit guvernului maghiar, întrebările adresate sunt inadmisibile pentru motivul că litigiul principal privește remunerarea lucrătorilor.
- 23 În această privință, trebuie subliniat că, exceptând situația specială referitoare la concediul anual plătit, prevăzută la articolul 7 alineatul (1) din Directiva 2003/88, această directivă se limitează să reglementeze anumite aspecte ale organizării timpului de lucru în vederea asigurării protecției securității și a sănătății lucrătorilor, astfel încât, în principiu, nu se aplică în privința remunerării lucrătorilor (Hotărârea din 20 noiembrie 2018, Sindicatul Familia Constanța și alții, C-147/17, EU:C:2018:926, punctul 35 și jurisprudența citată).
- 24 Această constatare nu implică însă faptul că nu este necesar să se răspundă la întrebările adresate în prezenta cauză.
- 25 Astfel, instanța de trimitere apreciază că interpretarea anumitor dispoziții ale Directivei 2003/88 îi este necesară pentru a se putea pronunța cu privire la litigiul aflat pe rolul său. În special, această instanță urmărește să afle dacă membrii serviciilor de poliție care asigură funcții precum cele în discuție în litigiul principal intră în domeniul de aplicare al Directivei 2003/88, pentru a putea stabili dacă calificarea ca „timp de lucru” sau ca „timp de repaus” a perioadelor de gardă efectuate de UO trebuie să fie realizată în lumina definițiilor care figurează la articolul 2 punctele 1 și 2 din această directivă, înainte de a stabili baremul salarial care trebuie aplicat pentru perioadele menționate. Prin urmare, problema dacă directiva menționată este aplicabilă litigiului aflat pe rolul instanței de trimitere, la fel

ca și cea dacă această aplicabilitate depinde de Directiva 89/391, trebuie să fie examinată înaintea celei referitoare la existența unui drept la plata unei remunerații suplimentare, a cărei soluționare revine instanței naționale.

- 26 În aceste condiții, este necesar să se considere că întrebările adresate sunt pertinente pentru soluționarea litigiului aflat pe rolul instanței de trimitere, astfel încât aceste întrebări sunt admisibile.

Cu privire la fond

- 27 Prin intermediul celor două întrebări, care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 1 alineatul (3) din Directiva 2003/88 trebuie să fie interpretat în sensul că articolul 2 punctele 1 și 2 din această directivă se aplică membrilor forțelor de ordine care exercită funcții de supraveghere a frontierelor externe ale unui stat membru, în situația unui aflux de resortisanți ai unor țări terțe la frontierele menționate.
- 28 Astfel, din decizia de trimitere și din ședința care a avut loc în fața Curții reiese că litigiul principal privește remunerarea perioadelor de gardă asigurate de UO între luna iulie a anului 2015 și luna aprilie a anului 2017. Între aceste date, UO a exercitat funcții de supraveghere a frontierelor pe care Ungaria le împarte atât cu Republica Serbia, cât și cu Republica Croația și cu România, care nu fac parte din spațiul Schengen.
- 29 Articolul 1 alineatul (3) din Directiva 2003/88 definește domeniul de aplicare al acesteia prin trimitere la articolul 2 din Directiva 89/391.
- 30 Potrivit articolului 2 alineatul (1) din Directiva 89/391, aceasta se aplică „tuturor sectoarelor de activitate, atât publice, cât și private”, printre care figurează „servicii[le]”.
- 31 Cu toate acestea, din articolul 2 alineatul (2) primul paragraf din Directiva 89/391 reiese că aceasta nu este aplicabilă atunci când caracteristici inerente anumitor activități specifice din domeniul administrației publice, printre care forțele armate sau poliția, sau anumitor activități specifice din domeniul serviciilor de protecție civilă sunt, în mod inevitabil, în contradicție cu dispozițiile acesteia. Articolul 2 alineatul (2) al doilea paragraf din această directivă prevede însă că, în acest caz, trebuie să fie asigurate securitatea și sănătatea lucrătorilor, ținându-se cont, pe cât posibil, de obiectivele directivei menționate.
- 32 Prin urmare, trebuie să se stabilească dacă funcțiile precum cea în discuție în litigiul principal pot intra sub incidența excepției prevăzute la articolul 2 alineatul (2) primul paragraf din Directiva 89/391, care trebuie să facă obiectul unei interpretări care să limiteze domeniul său de aplicare la ceea ce este strict necesar pentru a ocroti interesele a căror protecție o permite statelor membre (Hotărârea din 5 octombrie 2004, Pfeiffer și alții, C-397/01-C-403/01, EU:C:2004:584, punctul 54, precum și Hotărârea din 20 noiembrie 2018, Sindicatul Familia Constanța și alții, C-147/17, EU:C:2018:926, punctul 53).
- 33 În această privință, trebuie să se constate, în primul rând, că supravegherea frontierelor externe ale unui stat membru, într-un context de aflux de resortisanți ai unor țări terțe, constituie o activitate care intră în sfera administrației publice, în sensul articolului 2 alineatul (2) primul paragraf din Directiva 89/391.
- 34 În al doilea rând, trebuie subliniat că o asemenea activitate poate prezenta anumite particularități în raport cu alte activități care intră în sfera administrației publice, în general, sau a menținerii ordinii, în special.

- 35 În consecință, trebuie să se stabilească, în al treilea rând, dacă unele caracteristici inerente acestei activități specifice din sfera administrației publice se opun, în mod inevitabil, ca urmare a necesității absolute de a se garanta o protecție eficace a colectivității, ca Directiva 2003/88 să fie aplicată în cazul activității menționate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 20 noiembrie 2018, Sindicatul Familia Constanța și alții, C-147/17, EU:C:2018:926, punctul 55).
- 36 În această privință, guvernul maghiar susține că era de neconceput să se planifice timpul de lucru al membrilor Serviciului de Poliție pentru Intervenție Rapidă repartizați la frontierele externe, ținând seama de necesitatea de a se asigura o prezență și un serviciu continuu și de imposibilitatea de a se anticipa amploarea misiunilor care trebuie să fie asigurate de acest serviciu. În ședința care a avut loc în fața Curții, Serviciul de Poliție pentru Intervenție Rapidă a apărut în esență aceeași poziție.
- 37 Desigur, faptul că anumite activități specifice din sfera administrației publice, prin natura lor, nu permit planificarea timpului de lucru figurează printre caracteristicile inerente ale unor asemenea activități, care justifică, în temeiul articolului 2 alineatul (2) primul paragraf din Directiva 89/391, o excepție de la normele în materie de protecție a securității și a sănătății lucrătorilor (Hotărârea din 5 octombrie 2004, Pfeiffer și alții, C-397/01-C-403/01, EU:C:2004:584, punctul 55, precum și Hotărârea din 20 noiembrie 2018, Sindicatul Familia Constanța și alții, C-147/17, EU:C:2018:926, punctul 64).
- 38 Articolul 2 alineatul (2) primul paragraf din Directiva 89/391 permite, astfel, menținerea eficacității unor asemenea activități specifice, a căror continuitate este indispensabilă pentru asigurarea exercitării efective a funcțiilor esențiale ale statului (Hotărârea din 20 noiembrie 2018, Sindicatul Familia Constanța și alții, C-147/17, EU:C:2018:926, punctul 65, precum și jurisprudența citată).
- 39 Această cerință de continuitate trebuie însă să fie apreciată ținând seama de natura specifică a activității avute în vedere (Hotărârea din 20 noiembrie 2018, Sindicatul Familia Constanța și alții, C-147/17, EU:C:2018:926, punctul 66).
- 40 Astfel, în primul rând, reiese dintr-o jurisprudență constantă a Curții că cerința continuității serviciilor active în domeniile sănătății, securității și ordinii publice nu se opune faptului ca, atunci când se desfășoară în condiții normale, activitățile din aceste servicii să poată fi organizate, inclusiv în privința programului de lucru al angajaților, așa încât excepția prevăzută la articolul 2 alineatul (2) primul paragraf din Directiva 89/391 să fie aplicabilă unor asemenea servicii doar în împrejurări de o gravitate și de o amploare excepționale (a se vedea în acest sens printre altele Hotărârea din 5 octombrie 2004, Pfeiffer și alții, C-397/01-C-403/01, EU:C:2004:584, punctele 55 și 57, Hotărârea din 12 ianuarie 2006, Comisia/Spania, C-132/04, nepublicată, EU:C:2006:18, punctul 26, precum și Hotărârea din 20 noiembrie 2018, Sindicatul Familia Constanța și alții, C-147/17, EU:C:2018:926, punctul 67).
- 41 Astfel, din jurisprudența Curții rezultă că Directiva 2003/88 se aplică unor activități din domeniul sănătății, al securității și al ordinii publice, chiar și atunci când sunt exercitate de forțele de intervenție pe teren și au ca obiect acordarea unui ajutor, din moment ce sunt efectuate în condiții obișnuite, în conformitate cu misiunea încredințată serviciului în cauză, și chiar dacă intervențiile pe care le pot genera aceste activități sunt, prin natura lor, imprevizibile și susceptibile să expună lucrătorii care le execută anumitor riscuri în ceea ce privește securitatea sau sănătatea lor (a se vedea în acest sens Hotărârea din 5 octombrie 2004, Pfeiffer și alții, C-397/01-C-403/01, EU:C:2004:584, punctul 57, precum și Ordonanța din 14 iulie 2005, Personalrat der Feuerwehr Hamburg, C-52/04, EU:C:2005:467, punctul 52).
- 42 Prin urmare, aplicarea articolului 2 alineatul (2) primul paragraf din Directiva 89/391 în cazul serviciilor active din domeniul sănătății, al securității și al ordinii publice nu se justifică decât ca urmare a unor evenimente excepționale, precum catastrofele naturale sau tehnologice, atentatele sau accidentele majore, a căror gravitate și amploare necesită adoptarea unor măsuri indispensabile pentru protecția vieții, a sănătății, precum și a securității colectivității și a căror bună executare ar fi

compromisă dacă ar trebui să fie respectate toate normele enunțate de Directiva 2003/88. Asemenea cazuri justifică recunoașterea unei priorități absolute obiectivului de protecție a populației, în detrimentul respectării dispozițiilor acestei din urmă directive, care pot fi încălcate provizoriu în cadrul serviciilor menționate (a se vedea în acest sens Ordonanța din 14 iulie 2005, Personalrat der Feuerwehr Hamburg, C-52/04, EU:C:2005:467, punctele 53-55).

- 43 În al doilea rând, trebuie amintit că jurisprudența menționată la punctele 40-42 din prezenta hotărâre nu poate fi interpretată în sensul că este exclus ca anumite activități specifice ale administrației publice să prezinte, chiar când sunt desfășurate în condiții normale, caracteristici într-atât de specifice încât natura lor să fie, în mod inevitabil, în contradicție cu o planificare a timpului de lucru care respectă condițiile impuse de Directiva 2003/88 (Hotărârea din 20 noiembrie 2018, Sindicatul Familia Constanța și alții, C-147/17, EU:C:2018:926, punctul 68).
- 44 Cu toate acestea, din dosarul de care dispune Curtea nu reiese că misiunile de supraveghere a frontierelor externe asigurate de Serviciul de Poliție pentru Intervenție Rapidă prezintă caracteristici atât de specifice. Astfel, nu s-a dovedit că faptul că unui membru al Serviciului de Poliție pentru Intervenție Rapidă trebuie să i se acorde, la intervale regulate, dreptul la ore sau la zile de repaus după ce a efectuat un anumit număr de ore sau de zile de muncă ar aduce atingere unui aspect esențial al misiunilor pe care acest lucrător este chemat să le exercite în mod obișnuit, pentru motivul că misiunile respective nu pot fi asigurate, ca urmare a specificităților inerente acestora, decât în mod continuu și exclusiv de către acest unic lucrător. Trebuie adăugat că costurile care decurg, pentru angajator, din necesitatea de a înlocui lucrătorul menționat în perioadele de repaus care trebuie să îi fie acordate acestuia în temeiul Directivei 2003/88 nu pot constitui o justificare pentru neaplicarea acesteia din urmă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 septembrie 2003, Jaeger, C-151/02, EU:C:2003:437, punctele 66 și 67).
- 45 Prin urmare, instanței de trimitere îi revine sarcina de a stabili dacă misiunile exercitate de UO în perioada în litigiu au fost exercitate în împrejurări de o gravitate și de o amploare excepționale care justifică aplicarea, în cazul lor, a excepției prevăzute la articolul 2 alineatul (2) primul paragraf din Directiva 89/391.
- 46 În această privință, instanța menționată va trebui să ia în considerare toate împrejurările relevante, printre care și faptul că misiunea în discuție în litigiul principal a durat mai multe luni.
- 47 În special, acesteia îi va reveni sarcina de a stabili dacă un aflux de resortisanți ai unor țări terțe la frontierele externe ale Ungariei a împiedicat efectuarea supravegherii frontierelor menționate, pe toată perioada în litigiu, în condiții obișnuite, în conformitate cu misiunea încredințată Serviciului de Poliție pentru Intervenție Rapidă.
- 48 În acest scop, instanța de trimitere va trebui să țină seama, pe de o parte, de faptul că, potrivit deciziei de trimitere, acest serviciu a fost creat tocmai pentru a participa la îndeplinirea misiunilor de urgență și, pe de altă parte, de jurisprudența Curții amintită la punctul 41 din prezenta hotărâre, potrivit căreia Directiva 2003/88 se aplică activităților forțelor de ordine efectuate în condiții obișnuite, în conformitate cu misiunea care le este încredințată, chiar și atunci când intervențiile pe care le pot genera aceste activități sunt, prin natura lor, imprezvizibile și prezintă un risc pentru securitatea sau pentru sănătatea lucrătorilor.
- 49 În plus, instanța de trimitere va trebui să se asigure că nu era posibil, având în vedere gravitatea și amploarea împrejurărilor, ca serviciul în cauză să fie organizat astfel încât fiecare dintre membrii săi să fi putut beneficia de un timp de repaus conform cerințelor stabilite prin Directiva 2003/88.
- 50 În acest scop, ea va trebui să stabilească dacă era imposibil să se prevadă, cel puțin de la un anumit moment în cursul perioadei în litigiu, un mecanism de rotație a efectivelor care să permită să se garanteze fiecărui lucrător un timp de repaus conform cu cerințele Directivei 2003/88.

- 51 În sfârșit, trebuie adăugat că, presupunând că instanța de trimitere ar ajunge la concluzia că caracteristicile inerente misiunilor asigurate de membrii Serviciului de Poliție pentru Intervenție Rapidă între luna iulie a anului 2015 și luna aprilie a anului 2017 nu permiteau, prin natura lor, o planificare a timpului de lucru, aceasta va trebui să țină seama de faptul că articolul 2 alineatul (2) al doilea paragraf din Directiva 89/391 prevede că, chiar și în acest caz, autoritățile competente trebuie să asigure, pe cât posibil, securitatea și sănătatea lucrătorilor.
- 52 Din ansamblul considerațiilor care precedă rezultă că este necesar să se răspundă la întrebările adresate că articolul 1 alineatul (3) din Directiva 2003/88 trebuie să fie interpretat în sensul că articolul 2 punctele 1 și 2 din această directivă se aplică membrilor forțelor de ordine care exercită funcții de supraveghere a frontierelor externe ale unui stat membru în situația unui aflux de resortisanți ai unor țări terțe la frontierele menționate, cu excepția cazului în care, având în vedere ansamblul împrejurărilor relevante, rezultă că misiunile sunt executate în cadrul unor evenimente excepționale, a căror gravitate și amploare necesită adoptarea unor măsuri indispensabile pentru protecția vieții, a sănătății, precum și a securității colectivității și a căror bună executare ar fi compromisă dacă ar trebui să fie respectate toate normele enunțate de directiva menționată, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 53 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a zecea) declară:

Articolul 1 alineatul (3) din Directiva 2003/88/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 noiembrie 2003 privind anumite aspecte ale organizării timpului de lucru trebuie să fie interpretat în sensul că articolul 2 punctele 1 și 2 din această directivă se aplică membrilor forțelor de ordine care exercită funcții de supraveghere a frontierelor externe ale unui stat membru în situația unui aflux de resortisanți ai unor țări terțe la frontierele menționate, cu excepția cazului în care, având în vedere ansamblul împrejurărilor relevante, rezultă că misiunile sunt executate în cadrul unor evenimente excepționale, a căror gravitate și amploare necesită adoptarea unor măsuri indispensabile pentru protecția vieții, a sănătății, precum și a securității colectivității și a căror bună executare ar fi compromisă dacă ar trebui să fie respectate toate normele enunțate de directiva menționată, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere.

Semnături